

Шест и по векова на зиданици Лазаревог града

Рођен сам у Крушевцу. Одувек сам осећао да он није тек неко обично место. Од малена слушајући приче моје баке, спознао сам да је он царски град.

У кућној библиотеци имала је књигу Шест векова Крушевца, одакле сам сазнао све о историји и развоју нашег града. Сада ја сведочим јубилеју 650 година од његовог оснивања.

Могоа бих да пишем о његовој историји, изградњи, расту и развоју. Далек је пут прешао од српске престонице, преко паланке до модерног индустријског града Југославије прошлог века. То би биле само историјске чињенице. Ја желим да вам дам личну представу њега, да вас поведем у шетњу кроз време мојим мислима.

Када крочим у археолошки парк, запитам се зашто је Кнез Лазар од толико места, изабрао баш ово за своје утврђење. Вероватно је било довољно скорвито, а зрачило правом енергијом, коју је само тако велики војсковођа могао да препозна. Док обилазим зидине, чујем најбоље градитеље тог времена како се довикују и такмиче ко ће више посла обавити у једном дану. Лазарица, наша очувана, стрпљиво траје и сведочи великим подухватима. Шарена калдрма се сјаји на сунцу, а ја као да чујем галоп коња који крећу ка Косову. Улазак у музеј отвара врата времеплову, из кога излазим богатији и свеснији тежине преживљеног.

Стара чаршија, насеље које се развијало ван утврђених зидина, ври од вредних трговаца, занатлија и сточара који су дошли да тргују и задовољни се врате у своје домове. Стара чесма, која и дан данас има питку воду, вероватно крије свакакве тајне о састанцима младих тадашњих времена.

Питам се како су се забављали, које су их игре окупљале, колико су били срећни... Колика храброст је морала да струји њиховим венама када су се упутили на Косово, предвођени великим Лазаром, који је као лав јуришао на страдање како би сачувао своју част и земљу. Док стојим на Дон Жон кули,

месту одакле их је књегиња Милица испратила, размишљам о њеној јачини и
живавости да издржи све личне губитке.

У једно сам сигуран, стремљење слободи, напретку и бољитку уткано нам је
од тада. Град је велики и леп, за оне који га нису посетили деценију, чак и
непрепознатљив. Гради се и реновира, али се наслеђе Лазаревог завета не
заборавља и увек се са поносом истиче да си из царског града.

Колико је воде протекло Расином и Моравом, колико је снегова прекрило
Јастребац, колико је ветрова заталасало Багдалу, колико је вина у Жупи
направљено за тих шест и по векова...

Огромна је част бити становник овог града!

Да сам песник, ја бих га опевао...

Да сам сликар, ја бих га насликао...

За сада сам само средњошколац поносан на своје претке који су изабрали
овај простор за мој дом.

Лука Судимац 2/9

(Гордана Зајић, проф.)